

S · I · N · E · P · J · U GRAUDIŅŠ

LELB SVĒTDIENAS SKOLU NOZARES IZDEVUMS # 8

2007

Dažs lielā mantā ir nabags, kaut arī tēlo sevi bagātu esam, un dažs ir tiešām bagāts ar visu savu šķietamo nabadzību.

(Zālamana pamācības 13:7.)

Kas tev būtu vajadzīgs, lai tu justos bagāts un laimīgs? Nauda, manta un slava? Ēdiens, drēbes, veselība un labklājība? Jā, tas viss palīdz dzīvot vieglāk. Taču tāda pati bagātība ir arī dažādas gudrības. Ar tām var iegūt visu, bet bez gudrības var pazaudēt arī to, kas tev pieder. Kāda nabadzīga sieva reiz sacīja, ka viņa arī ir ļoti bagāta tāpēc, ka viņai ir laba un liela ģimene — vīrs un četri bērni. Tā arī ir bagātība, vai nē?

Taču tas viss neko vairs nepalīdz, kad atnāk nāves stunda. Jēzus tāpēc brīdināja: „**Jo ko tas cilvēkam palīdz, ka tas iemanto visu pasauli, bet tam zūd dvēsele. Jeb, ko cilvēks var dot par savas dvēseles atpirkšanu?**” (Mateja ev. 16:26.) Kad viņam kāds bagāts jauneklis jautāja kā dabūt mūžīgo dzīvību, Jēzus teica: „**Tu baušļus zini: tev nebūs nokaut, tev nebūs laulību pārkāpt, tev nebūs zagt, tev nebūs dot nepatiesu liecību, nelaupi, godā savu tēvu**

un māti. Bet tas Viņam teica: „Mācītāj, šo visu es esmu turējis kopš savas jaunības. Bet Jēzus, viņu uzlūkodams, iemīlēja viņu un sacīja: „Vienas lietas tev trūkst — ej, pārdod visu, kas tev ir, un dod nabagiem; tad tev būs manta debesīs; ņem krustu un seko Man.” Bet tas, par šo vārdu noskumis, aizgāja bēdīgs; jo viņš bija ļoti bagāts.” (Marka ev. 10:19–22.)

Visiem cilvēkiem nav vienmēr jāatstāj darbs un mājas, lai sekotu Jēzum, tomēr vienmēr tie uzskatījuši, ka ticība Jēzum Kristum ir visvērtīgākā bagātība. Jo „kas tic Dēlam, tam ir mūžīgā dzīvība.” (Jāņa ev. 3:36.)

Vai tu zināji, ka Jēzus tev dod kaut ko tādu, ko nevar nopirkt ne par kādu naudu? Tomēr tā ir lielākā bagātība. Kas tas ir? Tā ir grēku piedošana un mūžīgā dzīvība.

Krusttēvs Ivars

Kādā naktī, kad **Henrijs** jau gulēja aizmidzis, uznāca briesmīgs negaiss. Henrijs pamodās no liela trokšņa. Vejš gaudoja, koku zari skrāpējās gar logiem. Zibeņi uz sienām istabā izgaismoja spocīgus tēlus, dunēja pērkonu un likās, ka māja sagāzīsies. Viņam bija bail. Viņš sauca tēti un mammu. Drīz istabā iesteidzās vecāki. Kad Henrijs ieraudzīja savu stipro, labo tēti, viņš nomierinājās un tad, visiem par pārsteigumu, paziņoja: „Ja mans tētis ir mājās, kas tad vairs var notikt?!“ Viņš pagriezās uz otriem sāniem un gulēja tālāk. Viņš zināja, ja arī kaut kas notiksies, tētis zinās ko darīt. Un Henrijam taču ir vēl rezerves Tēvs debesis, kas ir lielāks par visām vētrām. Ja jau reiz Jēzus vētrā varēja mierīgi gulēt laivā, cik tad vēl vairāk Henrijs savā mājā.

Nākamā rītā atlidoja Henrija draudzene — **Pūce**. Viņai par laimi logs šoreiz bija vaļā un viņa atkal neuzsita punu pret logu. Pūce paziņoja pēdējos jaunumus: „Ārā nogāzti piecpadsmit koki. Trīs putnu ģimenes palikušas bez mājām. Bet Kurmja kungs vēl gaida glābējus, kad atbrīvos izejas alās. Un vēl — mēs noķērām zosu zagli”. Vēlāk atklājās, ka pūce bija tikai redzējusi, kā divi zēni stāvēja ielas malā un, svilpodami kādu dziesmiņu, gaidīja savu draugu. Nē, nē zēni nebija zagļi. Viņi zagli palīdzēja noķert. Viss sākās tad, kad no kravas mašīnas aizmugures pa spraugu pārsegā izspraucās viens nevižīga

izskata dusmīgs vīrs. Tas metās vīrsū zēniem un kļiedza: „Nu jūs svilpotāji dabūsiet!” Par laimi ceļu tam aizšķērsoja kāds liela auguma garāmgājējs un tad piesteidzās arī policija. Tad dusmīgajam vīram palūdza dokumentus un jautāja, vai tas kravas auto, kas ir ielas otrā pusē, pieder viņam? Atklājās, ka viņš ir zaglis, kas tajā laikā, kad zēni svilpoja, mēģināja apzagt tirgus auto. Kas tad bija nokaitinājis šo zagli? Zēni svilpoja melodiju, kurai vārdi skan: „Lapsa zosi nozagusi, nav vēl sodu saņēmusi...” To bija dzirdējis zaglis, kas mēģināja piesavināties dažas uz tirgu atvestās zosis. (Stāsts par zēniem pēc Anša Breiteneichera)

Henrijs sacija: „Zagt ir slikti. Es gan neņemu svešas mantas. Man nepatīk, ja kāds ienāktu manās mājās un paņemt manu divriteni vai ko citu.”

Taču **krusttēvs** sacija, ka ir arī citādas zagšanas. Sportā tu zodz, ja pieliec priekšā kādam kāju. Viņš kļūp. Tu viņam nozodz iespēju uzvarēt. Skolā tu zodz, ja noraksti atbildes no citiem.

Tu melo, ka zini un nozodz labas atzīmes. Ja tu svešu vēstuli atplēs un izlasi, tu nozodz noslēpumu. Kad tu kādu apbēdini, tu nolaupi prieku. **Kad tu kopē** bez atļaujas dziesmas un programmas datoram, tu nozodz peļņu, kas pienākas autoram.

Nekāda veida zagšana nav atļauta pat tad, ja vētrā veikala vitrinas ir

sasistas un nav neviena sarga. Tas pār-
kāpj septīto bausli.

Dievs grib, lai mūsu mīlestība pret
Dievu un tuvāko ir tik stipra, lai nevēla-
mies zagt. Bet vienmēr cenšamies citiem
palīdzēt paturēt to, kas viņiem pieder.

Balodis, kas ar lielu interesi bija klau-
sījies, kā zēniem paveicās
noķert zosu zagli, tomēr
arī šoreiz nenocietās
paspīdēt ar savām
Bībeles zinībām: „Vai
zināt, ka var apzagt arī
Dievu?“, viņš iejautājās.

Denarius Tiberius.

„Nevar būt“, visi iebilda, „Dievs taču
ir visur, viņš visu redz un ir visu laiku no-
modā. No Viņa nekā nevar noslēpt un
nozagt.“

„Un tomēr var, Jēzus taču sacīja:
„Tad dodiet ķeizaram kas ķeizaram
pieder, un Dievam kas Dievam pie-
der.“ (Marka ev. 12:17.)

Balodis turpināja, ka tas attiecas uz
visiem nodokļiem un ziedoņiem. Vēl
senajos laikos pirms Kristus dzimšanas
Dieva tauta jautāja: „Kā tad mēs Tevi
krāpjam?“ Dievs atbildēja: „Ar desmito
tiesu un labprātīgiem upuriem.“ (Ma-
leahija 3:8.) Daudzi ticīgie uzskata, tas
ir svēts pienākums — regulāri atbalstīt
savu draudzi un baznīcu ar
ziedoņiem.

„Tātad, septītais
bauslis māca mūs arī
ziedot un nepalikt pa-
rādā Dievam labus dar-
bus, ko mēs varētu darīt
Viņam par godu“, pie sevis nosprieda
Henrijs.

Padomā, vai tu esi bagāts ar ticību
Jēzum un bagāts ar labiem darbiem?
Svarīgi nav tas, cik daudz tu vari, bet
svarīgi ir palīdzēt citam no sirds un mī-
lestībā.

UZDEVUMS!

Izlasi Bībelē Mateja evaņģēlijā
(25:31–46) Jēzus līdzību par avīm un
āžiem.

Uzraksti labos darbus, ko mēs va-
ram mācīties no šīs līdzības.

.....

.....

.....

Baznīcas gads — Ziemsvētki

Ziemsvētki ir ļoti mīļi svētki. Tad pieņem Jēzus piedzimšanu Betlēmē. Mājās aizdedz svecītes, kas simbolizē Dieva gaismu pasaules tumsībā, kā arī cilvēku cerības un lūgšanas. Mājās ienes un izrotā eglīti vai egļu zaru. Tas nozīmē mūžīgo dzīvību, jo egle ir zaļa un skaista visu gadu. Egles galotnē bieži var redzēt krustu, kas norāda uz Jēzus nāvi, kas piedod mums mūsu grēkus.

Kristus atnākšana ir vislielākā Dieva dāvana pasaulei. Tāpēc daudziem cilvēkiem Ziemsvētki ir arī dāvanu laiks. Vispazīstamākais dāvinātājs bērniem ir Santa Klauss, kas dzīvo ziemeļos un brauc ar ziemeļbriežu vilktām ragačām. Taču īstenībā senos laikos ir dzīvojis tāds bīskaps Niklāvs (Nikolauss), kas palīdzēja bērniem, kas bija trūkmā. Viņš gribēja, lai saka paldies nevis viņam, bet Dievam par visām dāvanām un palīdzību. Tāpēc viņš gribēja palikt apslēpts. Tā vēl tagad daudzi grib dot dāvanas un iepriecināt citus Kristus dzimšanas svētkos.

Par Ziemsvētkiem ir ļoti daudz stāstu un pasaku. Lūk, viens no tiem:

Ziemsvētku ābols

Kādā Holandes pilsētā esot bijusi paraša katros Ziemsvētkos uz baznīcu atnest kādu dāvanu un to nolikt pie statujas – Marija ar Jēzus bērniņu.

Bijis arī ticējums, ka kādos ziemsvētkos kādu dāvanu savām rociņām saņēmsot pats Jēzus bērniņš.

Pilsētas pulksteņtaisītājs strādā-

ja veselu gadu, lai izgatavotu sevišķi dārgu pulksteni, ko tad ziemsvētkos nonestu uz baznīcu kā dāvanu. Bet gadījās, ka pulksteņtaisītāja mājās kāda veca māmiņa bija nonākusi lielā trūkmā. Lai viņai palīdzētu, pulksteņtaisītājs pārdeva dārgo pulksteni un naudu izlietoja lai vecā māmiņa neciestu. Ar naudu, kas viņam uz Ziemsvētkiem vēl bija atlikusies, viņš bija spējīgs nopirkt tikai vienu ābolu.

Ar šo ābolu viņš Ziemsvētkos aizgāja uz baznīcu. Viņš redzēja dārgās dāvanas, ko pilsētas vecākais un citi turīgi ļaudis bija atnesuši un nolikuši pie statujas.

Negribēdams būt dāvanu nedevēju skaitā, viņš sarāvēs un noliektu galvu tuvojās statujai un nolika tur savu ābolu, blakus daudzām dārgajām dāvanām.

Ļaudis čukstēja:

„Mūsu pulksteņtaisītājs tur nolika tikai parastu ābolu. Tikai ābolu.”

Tad pareģotais brīnums notika. Jēzus bērniņš izstiepa savas mazās rociņas un paņēma pulksteņtaisītāja ābolu.

(„Bitite” Nr. 11. 1984. g. decembris.)

“Sinepju Graudiņa” adrese:

www.lelb.lv

Mazā pils ielā 4, Rīga LV-1050, Latvija.

e-pasts: svetdienasskola@lutheran.lv

Redaktors Ivars Jēkabsons.

Svētdienas skolu nozares vadītāja Ilze Gulbe.

Mākslinieks-maketētājs Raivo Jutāns.